

בש"פ 5862/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד ג'בר, זיאד ג'בר

בבית המשפט העליון
בש"פ 5862/16

כבוד השופטת א' חיות
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

1. מוחמד ג'בר
2. זיאד ג'בר

המשיבים:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

י"ג באב התשע"ו (17.8.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המבקשת:

עו"ד אבי חימי

בשם המשיב 2:

החלטה בעניינו של המשיב 2

בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב 2 בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מיום 6.8.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 15398-11-15, לפי המוקדם.

1. נגד המשיב 2 ושני בניו - המשיב 1 ובן קטין נוסף (להלן: ס') הוגש ביום 6.11.2015 כתב אישום המייחס להם עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וכן חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. על פי הנטען כתב האישום בין משפחת המשיב 2 ומשפחת אברהמים מאבו גוש קיים סכסוך מתמשך אשר החל בשנת 2007 בעקבות כך שמוסא איברהמים (להלן: מוסא) דרס למוות את בנו של המשיב 2. לאחר הדריסה נערכו הסכמי פשרה ו"עטוה" (שביתת נשק) בין המשפחות, אך ביום 14.6.2011 פגש המשיב 2 בבנו של מוסא, רינאד אברהמים (להלן: המנוח) בבית המשפט השלום בירושלים ואיים עליו כי "יומו יגיע" ועל רקע זה, כך נטען, שררה מתיחות רבה בין המשפחות. ביום 7.9.2015, על פי כתב האישום, נודע למשיב 2 כי המנוח ובן דודו (להלן:

פארג') נסעו לרמאללה והוא ובניו החליטו להמיתו שם. לשם מימוש תכניתם, נסע המשיב 2 ממקום עבודתו לאבו-גוש, אסף את בנו ס' מבית-ספרו ולאחר שדאגו לכבות את המכשיר הסלולארי של ס', נסעו השניים לרמאללה שם רכשו יחד עם המשיב 1 שהגיע אף הוא לרמאללה, שתי סכינים חדות כדי לדקור באמצעותן את המנוח. בשלב זה עזב המשיב 2 את האזור ואילו המשיב 1 ו-ס' ארבו למנוח ופארג' ומשהגיעו השניים סמוך למקום הימצאם, דקר ס' את המנוח בגבו אך נהדף על-ידי פארג' שנאבק בו ובאותה העת דקר המשיב 1 את המנוח, כשהוא מוטל על הרצפה, פעמים רבות בגבו, בראשו, בידו ובצווארו. ס' הוסיף ודקר את פארג' בראשו ובידו וברח מן המקום יחד עם המשיב 1. כתוצאה ממעשיהם של המשיב 2 ובניו, כך נטען, נגרמו למנוח פצעי דקירה רבים בפלג גופו העליון והוא מת מפצעיו ואילו לפארג' נגרמו פצעי דקירה בראשו ובגבו.

2. עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר המשיבים וס' עד תום ההליכים נגדם. ביום 30.11.2015 התקיים דיון בבקשה למעצרו של המשיב 2, במהלכו הורה בית המשפט המחוזי לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו. בתסקיר מיום 21.12.2015 ציין שירות המבחן כי למשיב 2 עבר פלילי של עבירות אלימות והונאה וכי הסכסוך בין המשפחות גרם להצטברות ארוכת שנים של תחושות עלבון וזעם שאותן הדחיק. עוד צוין כי המשיב 2 חש תחושת טלטלה עקב מעצרו ומעצר בניו, דבר שעלול לגרור תחושה של אובדן שליטה מצדו. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות מעשי אלימות מצד המשיב 2 וכן העריך כי קיים סיכון לביטחון האישי ולביטחון משפחתו, ושלל חלופת מעצר שהוצעה בביתו של המשיב 2 בציינו כי לנוכח מעורבות המשפחה בסכסוך היא לא תוכל לפקח עליו כראוי ולמנוע ממנו להפר את תנאי השחרור. ביום 21.12.2015 הורה בית המשפט קמא על מעצרו של המשיב 2 עד תום ההליכים נגדו וזאת לאור תסקיר המעצר והמסוכנות הרבה הנשקפת ממנו כמי שנטל לכאורה חלק משמעותי ביוזמה לקטילת חיי המנוח ובפציעתו של פארג'.

3. על החלטתו של בית המשפט קמא הגיש המשיב 2 ערר לבית משפט זה (בש"פ 2/16) וביום 24.1.2016 נדחה הערר ובית המשפט (כב' השופט צ' זילברטל) קבע כי בידי המדינה ראיות לכאורה להרשעת המשיב 2 במיוחס לו או למצער בעבירות המצביעות על מעורבותו ברצח, וכן כי לא היה מקום לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן. בית המשפט הוסיף עם זאת כי "נוכח מאפייניה הייחודיים של מעורבות העורר [המשיב 2] במעשה יתכן, מבלי לטעת מסמרות, שאין לנעול את הדלת בפני מציאת חלופה הולמת, אך לעת הזו מדובר במצב היפותטי, שכן לא הוצעה חלופה נוספת, מה גם שלכאורה נראה שבתיק העיקרי לא צפוי הליך מורכב וממושך. היה ויחול שינוי בנתוני בסיס אלה - שערי בית המשפט פתוחים" [ההדגשה במקור-א.ח.].

4. כשלושה שבועות לאחר מכן, ביום 14.2.2016, הגיש המשיב 2 בקשה לעיון חוזר במעצרו ובית משפט קמא הורה כי יוגש תסקיר מעצר משלים. בתסקיר המשלים נבחנו המפקחים שהוצעו וכן נבחנה החלופה שהוצעה באום אל פאחם וצוין כי היא עונה על הצורך להרחיק את המשיב 2 ממקום מגורי משפחת המנוח. מנגד, צוין בתסקיר כי שחרור המשיב 2 עלול לעורר רגשות זעם ונקמה ולהעלות את הסיכון שיפגעו בו, במשפחתו, או במפקחיו. מסיבה זו התקשה שירות המבחן ליתן המלצה חד משמעית לשחרורו לחלופה. בהחלטתו מיום 13.3.2016 הורה בית המשפט קמא כי המשיב 2 ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני באום אל פאחם אך לבקשת המדינה עוכב ביצוע ההחלטה על מנת לאפשר למדינה לערור עליה. הערר שהגישה המדינה לבית משפט זה על אותה החלטה (בש"פ 2112/16) התקבל ביום 17.3.2016 (כב' השופט ע' פוגלמן) ונקבע כי החלופה שהוצעה אמנם מתמודדת עם חלק מן הבעיות שעליהן עמד שירות המבחן, אולם גם בעת הזו שירות המבחן מצא כי שחרור המשיב 2 ממעצר מגדיל את הסיכון לפגיעה בו ובבני משפחתו וכן מצא כי עדיין קיים סיכון גבוה להישנות התנהגותו האלימה מצידו. על כן, כך נקבע, אין מנוס מהמשך מעצרו של המשיב 2.

5. בחלוף תשעה חודשי מעצר ומששמיעת ההליך העיקרי טרם הסתיימה, הוגשה הבקשה דנן מטעם המדינה להארכת מעצרו של המשיב. מעצרו של המשיב 1 הוארך בהסכמתו בתשעים ימים ואילו המשיב 2 מתנגד להארכה. המדינה טוענת כי נשקפת מן המשיב 2 מסוכנות רבה שלא ניתן לאיינה באמצעות חלופה וזאת נוכח אופיין של העבירות המיוחסות לו ונוכח עברו הפלילי. אשר לקצב ניהול ההליך, המדינה מציינת כי בחודשים שחלפו מאז הגשת כתב האישום נתבקשו שתי דחיות מטעם ההגנה; כי הסניגורים ויתרו על העדתם של 33 עדי תביעה; כי נקבעו ארבעה מועדים לשמיעת ראיות בחודשים יולי, ספטמבר ואוקטובר; וכי בדיון שהתקיים ביום 6.7.2016 נשמעו ארבעה עדי תביעה והסניגורים ויתרו על העדתם של שלושה עדים נוספים. על כן, לטענת המדינה קצב ניהול ההליך הוא סביר ובישיבות הנוספות שנקבעו בתוך תקופת ההארכה צפוי ההליך להתקדם באופן משמעותי.

6. המשיב 2 טוען מנגד כי גם על פי הראיות לכאורה אין מיוחסת לו השתתפות באירוע עצמו וכי בית המשפט קמא סבר מלכתחילה שראוי לבחון חלופה בעניינו ואף בית משפט זה השאיר פתח לבחינת חלופה הולמת אם יתארכו ההליכים (בש"פ 2/16). עוד מפנה המשיב 2 לתסקיר המעצר המשלים שלטענתו היה חיובי ולעובדה שבית המשפט המחוזי הורה על שחרורו בהחלטה שנתן בבקשתו לעיון חוזר. המשיב 2 מוסיף וטוען כי בית משפט זה קיבל אמנם את הערר של המדינה על אותה החלטה, אך כיום מסוכנותו לסביבה והסיכון כלפיו כבר אינם קיימים. זאת בהינתן העובדה שאביו של המנוח ומשפחתו הגרעינית העידו בהליך העיקרי והדיון היה מרוסן ומכובד. אשר לקצב התקדמות ההליך, המשיב 2 מציין כי נותרו 30 עדים מרכזיים, חלקם מן הרשות הפלסטינית, וכי בשל כך עלול ההליך להימשך מעבר למה שהעריכה המדינה.

7. דין הבקשה להתקבל.

השיקולים עיקריים שעל בית המשפט לבחון בדונו בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, הם: מידת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם וקצב ההתקדמות של ההליך העיקרי (בש"פ 4106/14 מדינת ישראל נ' זונשוילי, בפסקה 5 (17.6.2014); בש"פ 7979/14 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 6 (9.12.2014)). כפי שצוין בתסקירי שירות המבחן, המסוכנות הנשקפת מן המשיב 2 גבוהה בהינתן הסכסוך שעמד ברקע העבירות המיוחסות לו ולבניו בכתב-האישום, וההערכה כי אם ישוחרר לחלופת מעצר עלולים מעשי אלימות בין המשפחות להתלקח בשנית. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של המשיב 2 הכולל, בין היתר, עבירות אלימות. אכן, המשיב 2 לא ביצע את מעשה הרצח והחבלה במו ידיו, אך לכאורה לאחר ששמע שהמנוח ובן דודו נסעו לרמאללה, הוא זה שיזם וקידם את ביצוע המעשים, בין היתר, בכך שיצא את מקום עבודתו, אסף את ס' מבית-ספרו, הסיע אותו לרמאללה ורכש יחד עם בניו סכינים חדות במטרה להמית את המנוח. קצב ההתקדמות של ההליך העיקרי משביע רצון ולכך תורמת גם גישתם העניינית של הסניגורים אשר יש לקוות כי תימשך. זוהי הארכת מעצרו הראשונה של המשיב 2 ובמהלכה צפויות להתקיים שלוש ישיבות ההוכחות נוספות אשר מן הראוי כי אכן יונצלו לקדם משמעותית את שמיעת ההליך על מנת שבתום תקופת הארכה תתבהר התמונה באשר למועד סיומו הצפוי.

8. מן הטעמים שפורטו אני מקבלת, אפוא, את הבקשה ומורה על מעצרו של המשיב 2 בתשעים ימים נוספים החל מיום 6.8.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 15398-11-15, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ז באב התשע"ו (21.8.2016).

ש ו פ ט ת

עמוד 3

